

Arrest

nr. 293 997 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonbroer Z.A.G., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 15 juni 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 265 066 van 7 december 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 29 juli 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonbroer Z.A.G., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 13 januari 2022 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 februari 2022 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonbroer Z.A.G., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 19 augustus 2022 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 september 2022 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonbroer Z.A.G., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 27 februari 2023 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 292 178 van 19 juli 2023 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring, dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend, verworpen.

Op 27 februari 2023 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 1 maart 2023 ter kennis werd gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten

Naam: I. (...)

Voornaam: S. (...)

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats: L. (...)

Nationaliteit Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied⁽¹⁾

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 27 02 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 06 2021 dat hem op 07 07 2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende bij de RVV, geen schorsende werking had. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een

proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende een eerste aanvraag gezinshereniging in met deze referentiepersoon op 14.12.2020. Deze aanvraag werd op 15.06.2021 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest n°265 066). Op 29.07.2021 en op 21.02.2022 diende betrokkene een tweede en derde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 13.01.2022 en 19.08.2022 geweigerd. Tegen deze aanvragen diende betrokkene geen beroep in. Betrokkene's vierde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer, ingediend op 15.09.2022, werd op 27.02.2023 geweigerd.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg betrokkene wist uit eerdere beslissingen én een arrest van de RVV inzake zijn aanvragen dat zijn vierde aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr 46321/99. Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden. Bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v V nr 142 746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Armenië. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

*Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt met dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"*

Op 3 april 2023 heeft de verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *in*uncto artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *in*uncto de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1.1. Het inreisverbod is onwettig – recht op statutenwijziging – toepassing op de feitsituatie in casu

“Art. 74/11. [§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgen de gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.].De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar,

indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]”

Uit een simpele lezing van art. 74/11, §3 blijkt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod aan de derdelander wordt betekend.

Uit het administratief dossier en de toegevoegde bestreden beslissing in bijlage blijkt immers dat het inreisverbod pas op 27/02/2022 aan verzoeker door de ambtenaar van de burgerlijke stand (sectie vreemdelingenzaken) ter kennis werd gebracht en aldus betekend op 06/03/2023.

Het inreisverbod trad bijgevolg in werking vanaf tenminste 07/03/2023.

Uit het administratief dossier en de naar voren gebrachte stukken blijkt ontegensprekelijke dat verzoeker een statutenwijziging heeft aangevraagd bij ABS te 2329 Hoogstraten op basis van de toegekende beroepskaart door de Vlaamse Overheid; toegekend op 23/04/2021 en geldig t.e.m. 29/04/2023 (zie stukken in bijlagen).

Verzoeker is aldus ten minste sedert 01/07/2021 als zelfstandige in hoofdberoep actief in het Rijk en is gekend onder ondernemingsnummer xxx tot een onbepaalde datum (zie stukken in bijlagen).

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn economische activiteiten in het Rijk en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.1.2. Het inreisverbod op basis van artikel 74/11 § 1, tweede alinea, 1° en 2° Verblifswet niet (afdoende) gemotiveerd – toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing hoofdzakelijk naar de procedurele antecedenten van verzoeker en verwijst expliciet naar de gevoerde procedures gezinshereniging en naar één bevel om het grondgebied te verlaten, dewelke aan verzoeker werd betekend op 07/07/2021 (i.e. datum voor opstart zelfstandige activiteiten in België).

Het inreisverbod is derhalve gebaseerd op artikel 74/11 § 1, tweede alinea, 1° en 2° Verblijfswet.

Verzoeker heeft vermoedelijk een BGV met een termijn van 0 dagen ontvangen, doch dient verzoeker op te merken dat dit BGV werd opgenomen in de Bijlage 20, dewelke parallel aan verzoeker werd betekend.

Verzoeker wenst op te merken dat er geen afdoende motivering te vinden is aangaande artikel 74/11 § 1, tweede alinea, 1° en 2° Verblijfswet.

Er is geen enkele motivering in het inreisverbod aantrefbaar aangaande o.a. risico op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, beëindiging of intrekking van het verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 4, 5°, artikel 74/20 of artikel 74/21 Vw (fraude, gebruik van valse documenten of informatie) of een op basis van artikel 57/6, §3, lid 1, 5° Vw niet-ontvankelijk verklaarde asielaanvraag of een op basis van artikel 57/6/1, §2 Vw kennelijk ongegrond beschouwd asielaanvraag...

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.1.3. Het inreisverbod is onwe-tig - toepassing op de feitsituatie in casu

Uit het administratief dossier en de naar voren gebrachte stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een statutenwijziging heeft aangevraagd bij ABS te 2329 Hoogstraten op basis van de toegekende beroepskaart door de Vlaamse Overheid toegekend op 23/04/2021 en geldig t.e.m. 29/04/2023 (zie stukken in bijlagen).

Verzoeker is ten minste sedert 01/07/2021 als zelfstandige in hoofdberoep actief in het Rijk en is gekend onder ondernemingsnummer xxx tot een onbepaalde datum.

Verzoeker betaalt RSZ, BTW en Personenbelasting en draagt zo zijn steentje bij aan de economische arbeidsmarkt.

Er dient te worden opgemerkt dat telkens wanneer een derdelander in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, de voorgaande uitwijzingsbevelen impliciet ingetrokken worden.

Dat vertellen ons de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de Raad van State (RvS). Deze rechtspraak trekt de navolgende conclusie voor inreisverboden:

- als een uitwijzingsbevel impliciet ingetrokken werd, kan Dienst Vreemdelingenzaken zich niet meer baseren op de niet-uitvoering van dat uitwijzingsbevel om een inreisverbod af te geven (RvV nr. 143.395 van 16 april 2015 en RvS nr. 233.201 van 10 december 2015).

- als een uitwijzingsbevel dat impliciet ingetrokken werd gepaard ging met een inreisverbod, wordt ook dit inreisverbod impliciet ingetrokken (RvS nr. 229.575 van 16 december 2014).

Volgens de RvV en de RvS houdt de afgifte van een attest van immatriculatie een machtiging in tot een tijdelijk en precair verblijf.

Dit zal uiteraard van rechtswege volgen in het kader van een statutenwijziging.

Het standpunt van verwerende partij dat verzoekers een misbruik zouden hebben gemaakt van de procedure en dat zij "nagenoeg" dezelfde stukken hebben neergelegd raakt kant noch wal. Welk de finaliteit van de vreemdelingenwetgeving zou zijn, wordt bovendien niet nader gespecificeerd in de bestreden beslissing, evenmin de andere wegen om een verblijfsrecht te bekomen?

De stelling van verwerende partij is een a posteriori motivering dewelke absoluut geen ingang kan vinden.

Derhalve kan verwerende partij zich niet meer op geldige wijze hierop baseren om thans een inreisverbod af te geven aan verzoeker. In het verlengde hiervan is het ook merkwaardig dat verwerende partij geen inreisverbod jegens de gezinsleden van verzoeker heeft uitgevaardigd, wijl zij identiek dezelfde procedures hebben gevolgd als verzoeker zelve, in casu de ouders van verzoeker.

Conclusie: verwerende partij kan geen inreisverbod baseren op een eerder afgeleverd BGV of Bijlage 13QQ, dat impliciet ingetrokken werd. Als het inreisverbod gekoppeld is aan een BGV dat impliciet ingetrokken wordt, wordt het inreisverbod zelf ook impliciet ingetrokken aangezien het een accessorium is van het bevel en dit bevel thans de juridische grondslag vormt voor de huidige inreisverbod aangezien verzoeker een statutenwijziging heeft aangevraagd in het Rijk.

2.1.4. Het inreisverbod is onwe-tig - specifieke omstandigheden van elk g-val - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 74/11 Vrw. stelt het volgende:

“(…)”

Art. 71/11 Vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd wwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er weze opgemerkt dat verwerende partij aan verzoeker een inreisverbod oplegt van drie jaar om reden dat er:

- voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend aan verzoeker;*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd;*

Er wordt in concrete een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker. In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Uit het administratief dossier en de naar voren gebrachte stukken blijkt ontegensprekelijke dat verzoeker een statutenwijziging heeft aangevraagd bij ABS te 2329 Hoogstraten op basis van de toegekende beroepskaart door de Vlaamse Overheid toegekend op 23/04/2021 en geldig t.e.m. 29/04/2023 (zie stukken in bijlagen).

Verzoeker is ten minste sedert 01/07/2021 als zelfstandige in hoofdberoep actief in het Rijk en is gekend onder ondernemingsnummer xxx tot een onbepaalde datum.

Dit blijkt immers uit de talloze objectieve stukken zoals toegevoegd aan het AD.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé /even, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”¹

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker al reeds een geruime tijd een relatie beleeft met zijn EU familielid en hij toont daadwerkelijk aan dat hij een duurzame relatie tot op heden heeft beleefd met hen.

Verzoeker heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met zijn zuster en diens EU echtgenoot, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst, evenmin roerende en/of onroerende goederen in Armenië, temeer ook zijn ouders thans volkomen legaal in het Rijk verblijven te weten Dhr. I. S. (...) (NN°: xxx) geboren te Armenië op (...) /1961 met de Armeense nationaliteit, arbeider en Mevr. I. A. (...) (NN°: xxx) geboren te A. M. (...) (Armenië) op (...) /1961 met de Armeense nationaliteit.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het –V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.²

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Verzoeker zijn zuster, schoonbroer en ouders wonen nog steeds volkomen legaal in het Rijk.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip ‘gezinsleven’. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68).³

2.1.5. Het inreisverbod is o-wettig - het risico op onderduiken -toepassing op de feitsituatie in casu

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden.

Zoals supra beschreven is er totaal geen enkele motivering te vinden in de bestreden beslissing aangaande een risico op onderduiken.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie, wat zoals supra uiteengezet niet gebeurde.

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijdering maatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien verzoeker onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft ingesteld en derhalve nooit op een illégale wijze in het Rijk heeft verbleven.

Verzoeker verblijft sedert zijn aankomst tot op heden volkomen legaal in het Rijk in het bezit van een Al. Zoals supra aangehaald heeft verzoeker een statutenwijziging aangevraagd bij ABS te 2329 Hoogstraten op basis van de toegekende beroepskaart door de Vlaamse Overheid toegekend op 23/04/2021 en geldig t.e.m. 29/04/2023 (zie stukken in bijlagen).

Verzoeker is ten minste sedert 01/07/2021 als zelfstandige in hoofdberoep actief in het Rijk en is gekend onder ondernemingsnummer 0768.617.211 tot een onbepaalde datum. Dit cruciaal element werd door verwerende partij totaal niet in ogenschouw genomen. Dit gegeven kan immers niet worden betwist door verwerende partij.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvVnr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eervet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) e lid Vw”.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 benadrukt dat uit het doel van de Terugkeerrichtlijn en uit de afwezigheid van enige verwijzing naar nationaal recht volgt dat het niet aan de beoordeling van elke lidstaat kan worden gelaten om te bepalen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 40). Het Hof van Justitie maakt een duidelijk onderscheid tussen een terugkeer- of verwijderingsbesluit en het inreisverbod dat daarmee gepaard kan (in bepaalde gevallen: moet) gaan. Hoewel de Terugkeerrichtlijn de lidstaten de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 50). Daarom wordt het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting, en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer, beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven (HvJ 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 49). Het Hof van Justitie heeft voor recht verklaard dat artikel 11, lid 2, van de Terugkeerrichtlijn zo moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

De Raad dient bijgevolg de bepaling van artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het inreisverbod in werking treedt op de dag van kennisgeving, buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met artikel 11, lid 2, van de Terugkeerrichtlijn, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het thans bestreden inreisverbod in werking trad op 7 maart 2023. Uit niets blijkt immers dat de verzoeker op 7 maart 2023 het grondgebied van de Schengenzone heeft verlaten.

De verzoeker betoogt dat uit het administratief dossier en de naar voor gebrachte stukken ontegensprekelijk blijkt dat hij een statuutwijziging heeft aangevraagd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten, op basis van zijn beroepskaart die werd toegekend door de Vlaamse overheid die is geldig van 23 april 2021 tot en met 29 april 2023.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat de verzoeker daadwerkelijk een verblijfsrecht of een statuutwijziging zou hebben aangevraagd op grond van zijn beroepskaart. Uit het e-mailbericht van een medewerker van de gemeente Hoogstraten van 21 oktober 2021, dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan wel worden afgeleid dat de verzoeker geïnformeerd heeft hoe hij een statuutwijziging kan verkrijgen, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker daarna daadwerkelijk dergelijke aanvraag heeft ingediend. De verzoeker brengt daarnaast ook geen enkel bewijs aan dat hij wel degelijk een aanvraag heeft ingediend voor een statuutwijziging.

Uit het administratief dossier blijkt voorts evenmin dat aan de verzoeker gelet op en omwille van zijn beroepskaart een verblijfsrecht werd toegekend.

Op de beroepskaart van de verzoeker wordt overigens uitdrukkelijk vermeld: *“De geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken”*. Op 27 februari 2023 en onmiddellijk voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, besliste de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hierdoor was de beroepskaart van de verzoeker dan ook niet langer geldig op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen.

Het betoog dat de verzoeker geraakt wordt in zijn economische activiteiten en dat hij nadelige gevolgen en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt *“bij de opvolging”* van de bestreden beslissing, betreft niet de wettigheid van het bestreden inreisverbod en is dan ook niet dienstig.

3.2.3. De verzoeker betoogt in een tweede onderdeel dat er in de bestreden beslissing geen afdoende motivering te vinden is aangaande artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker voert aan dat er geen enkele motivering in het inreisverbod aan te treffen is aangaande het risico op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, enz.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom aan de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd:

“De beslissing tot verwijdering van 27 02 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod”

En:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

*[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 06 2021 dat hem op 07 07 2021 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende bij de RVV, geen schorsende werking had. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is”.

De verzoeker erkent expliciet dat het inreisverbod hem werd opgelegd in toepassing van zowel artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat wordt verwezen naar één bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 7 juli 2021 dat niet werd uitgevoerd. De verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst erop dat het, voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, inderdaad volstaat dat men geen gevolg heeft gegeven aan één bevel om het grondgebied te verlaten.

Tevens wordt uiteengezet dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd nu hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 27 februari 2023. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, is het niet vereist dat de verweerder in het thans bestreden inreisverbod nogmaals uiteenzet waarom de verzoeker bij het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2023 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze motieven kunnen worden teruggevonden in de beslissing van 27 februari 2023 waarbij de verzoeker werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht. De verzoeker heeft dan ook kennis van deze motieven. De verzoeker diende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2023

(vervat in een bijlage 20) een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in. Bij arrest met nummer 292 178 van 19 juli 2023 heeft de Raad dit beroep verworpen.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan), is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het eveneens buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bestreden akte wordt opgesomd en gelet op de verplichting om ook in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) tevens op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Een uitdrukkelijke motivering omtrent het risico op onderduiken, het niet respecteren van een preventieve maatregel, een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, beëindiging of intrekking van het verblijf in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 4, 5°, artikel 74/20 of artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet of een niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond verklaarde asielaanvraag, dringt zich *in casu* niet op.

3.2.4. In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende een eerste aanvraag gezinshereniging in met deze referentiepersoon op 14.12.2020. Deze aanvraag werd op 15.06.2021 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest n°265 066). Op 29.07.2021 en op 21.02.2022 diende betrokkene een tweede en derde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer in. Deze aanvragen werden op respectievelijk 13.01.2022 en 19.08.2022 geweigerd. Tegen deze aanvragen diende betrokkene geen beroep in. Betrokkene vierde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer, ingediend op 15.09.2022, werd op 27.02.2023 geweigerd.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg betrokkene wist uit eerdere beslissingen én een arrest van de RVV inzake zijn aanvragen dat zijn vierde aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr 46321/99. Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v V nr nr 142 746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Armenië. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt met dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Doorheen zijn verzoekschrift benadrukt de verzoeker meermaals dat hij een statuutwijziging heeft aangevraagd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hoogstraten op basis van een toegekende beroepskaart door de Vlaamse Overheid en geldig voor een periode van 23 april 2021 tot en met 29 april 2023. De verzoeker stelt dat hij sedert 1 juli 2021 als zelfstandige in hoofdberoep actief is in het Rijk en een ondernemingsnummer heeft, hij RSZ, btw en personenbelasting betaalt en zo bijdraagt aan de arbeidsmarkt.

Hoewel de verzoeker dit thans lijkt te suggereren, blijkt uit het administratief dossier echter niet dat de verzoeker daadwerkelijk een verblijfsrecht of een statuutwijziging zou hebben aangevraagd op grond van zijn beroepskaart. Uit een e-mailbericht van een medewerker van de gemeente Hoogstraten van 21 oktober 2021, die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan wel worden afgeleid dat de verzoeker

geïnformeerd heeft hoe hij een statuutwijziging kan bekomen, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker daarna daadwerkelijk dergelijke aanvraag heeft ingediend. Ook de verzoeker toont dit niet concreet aan.

Uit het administratief dossier blijkt voorts evenmin dat aan de verzoeker, gelet op en omwille van zijn beroepskaart, een verblijfsrecht zou zijn toegekend.

Op de beroepskaart van de verzoeker wordt bovendien uitdrukkelijk vermeld: *“De geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken”*. Op 27 februari 2023 en onmiddellijk voorafgaand aan de thans bestreden beslissing besliste de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hierdoor was de beroepskaart van de verzoeker dan ook niet langer geldig op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde in dit kader een specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoeker zou hebben veronachtzaamd bij het bepalen van de duur van het thans bestreden inreisverbod.

De verzoeker betoogt tevens dat de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden ingetrokken telkens wanneer hij een attest van immatriculatie ontving. Hij verwijst in dit verband naar arresten van de Raad (nummer 143 395 van 16 april 2015 en nummer 233 201 van 10 december 2015) en van de Raad van State (nummer 229.575 van 16 december 2014).

De verzoeker gaat eraan voorbij dat deze rechtspraak dateert van voor de invoering van artikel 1/3 in de Vreemdelingenwet bij wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S. 19 april 2017). Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Wanneer de verzoeker een attest van immatriculatie verkreeg ten gevolge van zijn aanvragen gezinshereniging van 29 juli 2021, 21 februari 2022 en 15 september 2022, werden de voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten derhalve niet impliciet ingetrokken, maar werd de uitvoerbaarheid ervan in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag opgeschort. Bijgevolg kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn these dat de thans bestreden beslissing als ingetrokken zou moeten worden beschouwd omdat het een *accessorium* uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd. Het thans bestreden inreisverbod vormt wel degelijk een *accessorium* van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2023, maar dit bevel om het grondgebied te verlaten kan niet als impliciet ingetrokken worden beschouwd en het thans bestreden inreisverbod bijgevolg ook niet.

De verzoeker laat gelden dat het standpunt van de verweerder, dat hij misbruik zou hebben gemaakt van de procedure en dat hij *“nagenoeg”* dezelfde stukken zou hebben neergelegd kant noch wal raakt.

De verzoeker viseert volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 Betrokkene diende een eerste aanvraag gezinshereniging in met deze referentiepersoon op 14.12.2020 Deze aanvraag werd op 15.06.2021 geweigerd Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest n°265 066). Op 29.07.2021 en op 21.02.2022 diende betrokkene een tweede en derde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer in Deze aanvragen werden op respectievelijk 13.01.2022 en 19.08.2022 geweigerd. Tegen deze deze

aanvragen diende betrokkene geen beroep in. Betrokkenes vierde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer, ingediend op 15.09.2022, werd op 27.02.2023 geweigerd

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg betrokkene wist uit eerdere beslissingen én een arrest van de RVV inzake zijn aanvragen dat zijn vierde aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen."

De verzoeker licht niet verder toe waarom hij meent dat het motief dat hij nagenoeg dezelfde stukken zou hebben neergelegd kant noch wal raakt. Het gegeven dat de verzoeker vier keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse schoonbroer heeft ingediend, vindt alleszins steun in het administratief dossier.

Tegen de vierde weigeringsbeslissing diende de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. In zijn arrest met nummer 292 178 van 19 juli 2023 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

"Daarnaast wordt erop gewezen dat de Raad inzake verzoekers eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn schoonbroer, die geweigerd werd bij beslissing van 15 juni 2021, in zijn arrest met nummer 265 066 van 7 december 2021 reeds als volgt heeft geoordeeld:

"Uit verzoekers betoog in zijn middel blijkt dan weer dat hij tevoren in Nederland verbleef als verzoeker om internationale bescherming en daarna als uitgeprocedeerde asielzoeker. Er werd echter geen enkel objectief begin van bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat hij gedurende de periode dat hij in Nederland verbleef onvermogen was en ten laste was van zijn schoonbroer, behoudens de beperkte overschrijvingen in de loop van het jaar 2020. De Raad stelt vast dat verzoeker geen gegevens heeft bijgebracht over zijn procedure inzake internationale bescherming of zijn nood aan materiële opvang in Nederland, hetgeen een begin van bewijs van onvermogen zou kunnen vormen. Verzoeker baseert zich dus op loutere beweringen. Terloops merkt de Raad op dat de verklaringen van verzoeker betreffende zijn behoefte aan materiële opvang moeilijk te rijmen zijn met zijn bewering dat hij tijdens zijn verblijf in Nederland ten laste zou zijn geweest van zijn schoonbroer."

En:

"Verzoeker beklaagt zich over het feit dat in de beslissing het vermoeden wordt geuit dat hij in Nederland over andere bestaansmiddelen beschikte en dat deze situatie door de gemachtigde van de staatssecretaris niet nader werd onderzocht. Hierbij verliest verzoeker kennelijk uit het oog dat het in de eerste plaats aan hem toekomt zijn verblijfssituatie in Nederland nader toe te lichten, aannemelijk te maken dat hij aldaar afhankelijk was van de financiële/materiële ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien en dat de overgemaakte bedragen, gelet op de levensstandaard in Nederland, hiertoe volstonden. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te vereisen dat zijn voorgehouden onvermogenheid moet worden toegelicht en er duidelijkheid moet bestaan over de mate waarin hij afhankelijk was van de materiële en/of financiële ondersteuning door de referentiepersoon."

Gelet op het gezag van gewijsde (inter partes) van 's Raad arrest met nummer 265 066 van 7 december 2021, kan de Raad er zich toe beperken te verwijzen naar de toen reeds beslechte betwisting. Ook in het kader van zijn vierde aanvraag legt de verzoeker geen stukken voor die zijn onvermogen in Nederland zouden kunnen aantonen. Zolang de verzoeker hieromtrent geen nieuwe stukken bijbrengt, kan de Raad niet anders oordelen dan wat reeds geoordeeld werd in 's Raad arrest met nummer 265 066 van 7 december 2021. De verzoeker gaat geheel voorbij aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 265 066 van 7 december 2021 waar hij opnieuw, net als in zijn verzoekschrift dat heeft geleid tot het voormelde verwerpingsarrest, op de volgende wijze aanvoert dat de verweerder zich ten onrechte zou bedienen van een hypothese om de diverse geldstortingen buiten spel te plaatsen: (...)"

Ondanks het gegeven dat de Raad in zijn arrest met nummer 265 066 van 7 december 2021 oordeelde dat de gemachtigde geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door te vereisen dat zijn voorgehouden onvermogenheid moet worden toegelicht en er duidelijkheid moet bestaan over de mate waarin hij

afhankelijk was van de materiële en/of financiële ondersteuning door de referentiepersoon, bracht de verzoeker bij zijn vierde aanvraag gezinshereniging op dit punt geen nieuw stuk bij. De gemachtigde kon in de bestreden akte dan ook op goede en redelijke gronden vaststellen dat: *“betrokkene wist uit eerdere beslissingen én een arrest van de RVV inzake zijn aanvragen dat zijn vierde aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen”*, minstens toont de verzoeker het tegendeel niet aan.

De verzoeker betoogt tevens dat in de bestreden akte niet nader wordt uiteengezet wat de finaliteit van de Vreemdelingenwet zou zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens wel duidelijk waarom de gemachtigde meent dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Met name omdat de verzoeker viermaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende, in functie van zijn Nederlandse schoonbroer. Dit houdt een misbruik in van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet omdat een verblijfsrechtelijk voordeel wordt nagestreefd, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Verzoekers aanvragen conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet gingen immers gepaard met de afgifte van een attest van immatriculatie waardoor hij in afwachting van de behandeling van de aanvraag tijdelijk en in afwachting van de beslissing op het grondgebied kon verblijven. Dit terwijl de verzoeker *“uit eerdere beslissingen én een arrest van de RVV inzake zijn aanvragen dat zijn vierde aanvraag geen kans zou maken temeer hij verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen.”* De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij bij de ontvangst van de bijlage 13sexies niet op de hoogte was van de redenen waarom werd gesteld dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet heeft misbruikt teneinde, tegen de Vreemdelingenwet in, een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De verzoeker toont niet aan dat deze redengeving niet afdoende zou zijn.

De Raad ziet verder niet in en de verzoeker licht ook niet concreet toe waarom hij meent dat de stelling van de verweerder een *a posteriori* motivering zou uitmaken. De motivering kan wel degelijk in de bestreden akte worden gelezen.

De verzoeker vindt het merkwaardig dat hem wel een inreisverbod wordt opgelegd en ten aanzien van zijn gezinsleden (zijn ouders) die de identieke procedures hebben gevolgd geen inreisverbod werd uitgevaardigd. De verzoeker beroept zich op wets- en/of beleidskritiek waarover de Raad zich niet uit te laten heeft. De verzoeker beperkt zich overigens tot loutere beweringen en hij toont niet aan dat zijn ouders zich in een identieke situatie bevinden als hemzelf zonder dat aan hen een inreisverbod werd opgelegd.

De verzoeker betoogt dat niet ernstig kan worden betwist dat hij al geruime tijd een relatie beleeft met zijn Europees familielid en hij een duurzame relatie met hen heeft tot op heden. De verzoeker benadrukt dat hij ook in België een zeer sterke afhankelijkheidsrelatie heeft gecreëerd met zijn zus en haar echtgenoot zoals blijkt uit de stukken die werden voorgelegd.

De verzoeker benadrukt verder dat hij geen enkel gezins- en/of familielid heeft in zijn land van herkomst en dat hij er evenmin roerende en/of onroerende goederen heeft.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod als volgt rekening hield met het gezins- en familieleven van de verzoeker:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr 46321/99. Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights,

Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden. bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v V nr nr 142 746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Armenië Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt."

De verzoeker poneert wel een sterke afhankelijkheidsrelatie met zijn familieleden te hebben opgebouwd, maar hij toont op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke affectieve banden, die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij niet zelfstandig kan functioneren en hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat de verweerder niet op goede gronden zou hebben vastgesteld dat de verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer of zus en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

De verzoeker betoogt dat ook zijn ouders op legale wijze in België verblijven. Hij brengt echter geen enkel stuk bij om het legaal karakter van het verblijf van zijn ouders te staven. Uit de rechtspraak van de Raad blijkt dat ten aanzien van de ouders van de verzoeker op 12 oktober 2022 een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arresten met nummers 286 888 en 286 889 van 30 maart 2023 heeft de Raad de beroepen tot nietigverklaring, ingediend tegen deze beslissingen, verworpen. Aldus kan niet zonder meer worden aangenomen dat de ouders van de verzoeker op legale wijze op het grondgebied verblijven. De verzoeker brengt geen enkel stuk bij om zijn stelling te staven. Nu de verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat zijn ouders op legale wijze op het Belgische grondgebied zouden verblijven, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval zou hebben veronachtzaamd.

De verzoeker betoogt tot slot nog in het algemeen dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat hij niet heeft aangetoond dat de gemachtigde een specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoeker zou hebben veronachtzaamd bij het bepalen van de duur van het thans bestreden inreisverbod. De motieven omtrent de geldingsduur van het inreisverbod betreffen bovendien wel degelijk verzoekers specifieke omstandigheden en de verzoeker licht verder niet toe welke omstandigheden ten onrechte niet of onvoldoende in rekening zouden zijn genomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn schoonbroer en meerderjarige zus aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien door artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat aan de verzoeker, onmiddellijk voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, voor de vierde maal het verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse schoonbroer geweigerd. De verzoeker heeft derhalve vier aanvragen van een zogenaamd *“ruimer familielid”* van een burger van de Unie ingediend, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Alle aanvragen werden negatief afgesloten.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van dergelijke ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”* (§ 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon, of aldaar deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verweerder wijst in de bestreden beslissing op het volgende:

“Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 Betrokkene diende een eerste aanvraag gezinshereniging in met deze referentiepersoon op 14.12.2020 Deze aanvraag werd op 15.06.2021 geweigerd Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest n°265 066). Op 29.07.2021 en op 21.02.2022 diende betrokkene een tweede en derde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer in Deze aanvragen werden op respectievelijk 13.01.2022 en 19.08.2022 geweigerd. Tegen deze aanvragen diende betrokkene geen beroep in. Betrokkenes vierde aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer, ingediend op 15.09.2022, werd op 27.02.2023 geweigerd.”

En:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 Oktober 2003, nr 46321/99. Slivenko/Litouwen EHRM 17 februari 2009, nr 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden. bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v V nr nr 142 746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Armenië Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

En:

“Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België”.

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke affectieve banden, die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij niet zelfstandig kan functioneren en hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat de verweerder niet op goede gronden zou hebben vastgesteld dat de verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer of zus en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

De verzoeker betoogt nog dat hij geen roerende en/of onroerende goederen heeft in Armenië. De verzoeker maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd:

“Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, de referentiepersoon.”

Daarnaast brengt de verzoeker ook geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij dermate afhankelijk is van zijn ouders die eveneens in België verblijven. De verzoeker betoogt dat ook zijn ouders op legale wijze in België verblijven. Hij brengt echter geen enkel stuk bij om het legaal karakter van het verblijf van zijn ouders te staven en verzoekers loutere bewering kan, gelet op hetgeen voorafgaat, ook niet zonder meer worden aangenomen.

Een beschermenswaardig gezins- en/of familieleven tussen de verzoeker en zijn zus en schoonbroer in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aangetoond. Evenmin wordt een beschermenswaardig gezins- en/of familieleven tussen de meerderjarige verzoeker en zijn ouders aangetoond. Er wordt evenmin aangetoond dat de ouders van de verzoeker op legale wijze in België verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

3.2.6. De verzoeker betoogt verder nog dat er in de bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden is aangaande het risico op onderduiken. Hij benadrukt nog dat bij een individuele beoordeling alle relevante elementen in overweging genomen moeten worden zoals leeftijd, gezondheid en de sociale situatie, wat volgens de verzoeker niet gebeurde. De verzoeker meent dat hij niet de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of dat hij deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien hij onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft ingesteld en nooit op illegale wijze in het Rijk heeft verbleven.

Vooreerst wordt erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat het buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bestreden akte wordt opgesomd en gelet op de verplichting om ook in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde dient hierbij niet verder te onderzoeken of de verzoeker zich al dan niet moedwillig heeft nagelaten om gevolg te geven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat de beslissing tot verwijdering van 27 februari 2023 gepaard gaat met het inreisverbod. Deze motivering is, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, afdoende om een inreisverbod op te leggen. Hogerop werd in dit verband reeds geoordeeld dat het ontbreken van motieven omtrent het onderduiken (als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2023) de bestreden beslissing niet vitiesert.

Het stond de verzoeker overigens vrij om de thans naar voor gebrachte kritiek op te nemen in zijn verzoekschrift, gericht tegen de beslissing van 27 februari 2023 van de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wat hij heeft nagelaten. Bij arrest met nummer 292 178 van 19 juli 2023 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen de voornoemde bijlage 20 had ingediend verworpen.

De Raad merkt tevens op dat de verzoeker geen geoorloofd belang kan doen gelden bij zijn bewering dat hij niet de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel en dat hij deze maatregel niet onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen aangezien hij onmiddellijk een nieuwe aanvraag heeft ingediend en nooit op illegale wijze in het Rijk heeft verbleven, nu hij, gelet op hetgeen voorafgaat, niet heeft kunnen weerleggen dat hij door het indienen van deze herhaalde aanvragen misbruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker verwijst naar 's Raad arresten met nummers 91 251 van 9 november 2012, 97 002 van 27 februari 2013 en 95 142 van 15 januari 2013 wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

3.2.7. Samenvattend blijkt derhalve dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

De verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel. De verzoeker toont immers niet aan dat het bestuur enige rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE